

En bådflugtning's Stemme:

Khalifa Mara fortæller

Af: Mariama lytter og skriver. Januar 2008

Jeg er mandæng, og jeg har gået i skole og har mange søskende. Min far døde 2002 og havde fire koner. Jeg er den yngste af alle os søskende, vi er 31. Kun den ældste er død. Hun døde under pilgrimsfarten i Mekka i 1992 og blev begravet der, efter eget ønske. Hun havde udført alle de anbefalede ritualer. Hun hed Mariama og var min dybe ven. Hun hjalp min mor meget. Hun støttede min uddannelse på hospitalet Philip Senghor. Jeg var der i 3 år og blev statssygeplejer. Jeg har arbejdet på flere hospitaler bla. Med kirurgi. Vi brugte de gamle metoder fra kolonitiden, dem man kalder umoderne. Men vi behandlede og opererede med det samme og opnåede hurtige resultater. De moderne teknikker kræver mange penge og dyrebare maskiner, som ikke virker. Jeg holdt op, da min ledelse krævede, at jeg for at avancere skulle engagere mig i partipolitik, og det ønskede jeg ikke! Jeg opgav hospitalsverdenen.

Jeg ville prøve restaurantbranchen. Men så døde min far, og da jeg var eneste søn af min mor, og vi ingen penge havde, besluttede jeg at prøve at komme til Europa over landene: Mauretania, Marokko og så over havet mod det forjættede kontinent!

Vi var 15 mennesker, der drog af sted med "guide", 5 kom frem, 6 døde. Den første døde af sin diabetes, da vi levede af sukker. Vi bar ham på skift på ryggen hen imod en Polisario landsby, men han døde, før vi nåede frem. Jeg var den eneste med sundhedsuddannelse. Men hvad hjalp det? Vi var alle mænd, de fleste fra Senegal, andre fra Mali og Elfenbenskysten. Vi startede med en billet til Nuanchott og tog af sted i små grupper. Vi samledes, og guiden fulgt os helt til Spanien. Han forberedte os slet ikke på alle de enorme udfordringer, vi skulle møde. Han havde prøvet den tur mange gange. Jeg var bundnaiv og ville hjælpe min mor.

*Mara har siden skrevet til mig og takket for at jeg lyttede, og at han er holdt op i Colufifa og søger mod Europa, om Gud vil.
Januar 2008.*

www.cyklertilsenegal.dk

Ved strædet mod Malaga sejlede vi i pirog, og de sidste 500 meter skulle vi svømme. 3 druknede, hvoraf den ene var min bedste ven. Jeg glemmer det aldrig og følte, det var min skyld. Vi måtte gemme os bag pirogen. Fiskere sejlede rundt omkring den. Vi nåede Malagas jord i nattemørket.

Vi havde alle betalt 700.000 cefa (ca. 8000 dkr.) 6 var døde og 4 havde givet op undervejs, fuldstændigt ødelagte og udmattede. Guiden gav os tørt tøj og satte os på en bus til nærmeste by. Der gik det galt! Der var valg i Spanien, og det vrimlede med soldater og politi. Vi blev stoppet og havde ingen papirer og ingen penge, og guiden var væk! Vi blev sat i arresten ved lufthavnen, men fik dog mad og mulighed for at sove og se TV. Personalet var venlige, men to af os døde, fordi de nægtede at spise. De døde foran øjnene på os. Så blev vi fløjet til Marokko, hvor vi blev slået og låst

inde i en lillebitte celle på 1,5 kvadratmeter. Vi blev totalt afklædt, og de sprøjtede på os med en slange med iskoldt vand. De skreg, at vi skulle vaske vores sorte hud hvid. Det foregik over flere timer. Til sidst fik vi vores våde tøj på og skulle stå udenfor i vinden og tørre, og så blev vi sat på endnu et fly til Dakar, med vagter. Vi var 3 senegaleser og 2 fra Elfenbenskysten. Det var hvad vi var tilbage. Jeg kom hjem til min familie i Dakar, jeg har aldrig talt om alt dette før, jeg nu fortæller det til dig.

*Mara går ind på sig værelse bag den lille cafe ved direktionen, og jeg kan høre ham græde. Han kommer tilbage og siger, at det er godt at fortælle, trods alt.
Han fortsætter sin fortælling:*

Jeg kunde slet ikke sove, da jeg kom hjem, og hvis jeg faldt i søvn, havde jeg voldsomme mareridt. Jeg var så bange for de dødes familier og troede, de ville hade og straffe mig.

Da jeg til sidst tvang mig til at besøge dem og fortalte, hvad der var sket med deres sønner, takkede de mig. Det værste er min bedste vens familie. Vi lovede hinanden at hjælpe vores familier, hvis en af os døde. Det sidder tungt i mit bryst. Hvis jeg igen får muligheden, vil jeg gøre jeg et nyt forsøg. Vores tårer løber stille, og vi slutter.

"Verden er for lille til at fare vild i"

Maras digt. (skrevet efter rejsen)

Oversat af: Jutta Madsen

Mara kigger over haw
opri af Mo.

VEL, HVOR ER MIN BROR?

HVOR ER MIN BEDSTE VEN?

HVOR ER ALIONE N'DIAYE?

SIDEN HAN FORSVANDT I HAVET NÆR MALAGA, HAR JEG IKKE FUNDET ET ENESTE SPOR AF HAM.

EUROPA HAR ERKLÆRET, AT HAN IKKE ER AT FINDE PÅ DETS HAV, HIMMEL ELLER JORD.

AMERIKA HAR FORSIKRET MIG OM, AT HAN ER UKENDT FOR DETS TERRITORIER.

ASIEN HAR VIST SIG UVIDENDE OM HANS NAVN.

OCEANIEN HAR GJORT MIG KLART, AT DET IKKE HAR MØDT HANS IDENTITET BLANDT DØDE ELLER LEVENDE I DETS BEFOLKNING.

AFRIKA HAR HJULPET MIG PÅ ALLE MÅDER VED AT SØGE EFTER DETS SØN, DER REJSTE MOD EVENTYRET I HÅBET OM AT VENDE TILBAGE FOR AT DELTAGE I UDVIKLINGEN AF DRONNINGEN, VERDENS MODER.

JEG HAR SØGT RÅD HOS DUEN, DER SAGDE: DIN BROR, DIN BEDSTE VEN, DIN GODE KAMMERAT ER STADIGVÆK NÆR DIN SJÆL.

JEG HAR SØGT RÅD HOS DELFINEN, DEN MILDE OG LEVENDE, DER SAGDE: DIN ÆREDE BROR VIL VÆRE ET LYS I DIT HJERTE FOR EVIGT.

HVOR SKAL JEG GÅ HEN?

HVOR SKAL JEG LEDE?

HVEM SKAL JEG SPØRGE?

HVAD SKAL JEG TÆNKE EFTER MIN LANGE SØGEN, SOM HUN HVER DAG GENOPLEVER?

HUN, HANS MOR, VORES MOR, DER IKKE DRIKKER FOR AT SLUKKE SIN TØRST.

HUN, DER IKKE SPISER, NÅR HUN ER SULTEN ELLER SOVER, NÅR HUN ER TRÆT.

HUN, HVIS HJERTE GRÆDER NÅR HUN FORSØGER AT VISE, AT HUN ER STÆRK.

HUN, DER HVER MORGEN SER MOD ØST, OG OM AFTENEN VENDER SIG TILBAGE MOD VEST I ET FORSØG PÅ AT SKILDRE HÅBET OM AT GENSE SIN SØN.

HUN, I HVEM DE ANDRE BØRN IKKE GENKENDER DERES BLIDE, KÆRLIGE, MUNTRE, GUDFRYGTIGE, ÅBNE MOR.

HUN, DER IKKE MERE KAN LOKKES TIL AT SENDE SIN MAND SMILET, DER TILLADER DEM AT GENOPLEVE ØJEBLIKKE AF STOR KÆRLIGHED.

HUN, DER VAR ET HJEMS FORSTANDIGHED, ET KVARTERS HÅB.

VERDEN ER FOR LILLE TIL AT FARE VILD I

EN USAND TALE, FOR JEG HAR IKKE FUNDET ALIONE N'DIAYE.

MIN BROR, HVOR DU END ER, VIL DU FOR ALTID VÆRE MIN ENESTE VEN.

JEG LOVER AT OPFYLDE DIT ØNSKE OM AT FORTSÆTTE EVENTYRET.

PÅ GENSYN, FOR SNART VIL VI BEFINDE OS PÅ DEN SAMME PLANET.

JEG DEDIKERER DETTE DIGT TIL MINDET OM MIN VEN, DER DØDE I ATLANTERHAVET NÆR SPANIEN ; JEG TILEGNER DET OGSÅ TIL EN KVINDE, FOR HVEM DET LYKKEDES AT FÅ MIG TIL AT FORTÆLLE ET AFSNIT AF MIT EVENTYR. TAK, MARIAMA.

